

**” יצייר לו כל אחד באמת ובתמים מה
שנשמתו מראה לו, יוציא את תנובתו הרוחנית
מן הכוח אל הפועל, בלא שפתי רמיה,
ומניצוצות כאלה אבוקות אור יתקבצו, ויאירו
את כל העולם מכבודם, מחלקי אמת פנימית
כאלה האמת הגדולה תופיע ”**

[הרב קוק, אורות הקודש]

אתם יודעים, חברים, 'תשובה – זה לשוב למקום שלך. תשובה,

זה לחזור הביתה.

לכן זה כל כך חשוב – איך מקבלים יהודי שחוזר ליהדות שלו.

תנו לי לשאול אתכם: איך אני יודע אם הגעתי לבית שלי או

לביתו של אדם אחר?

תארו לכם שאני מופיע, מאוחר בלילה, שיכור ומלוכלך, ודופק

בדלת של החבר הכי טוב שלי.. כמובן שהוא פותח ונותן לי

להיכנס. אבל סביר להניח שגם יאמר לי משהו כמו: 'הי אחי!

מה קרה לך? למה אתה מופיע בשעה כזאת? למה אתה כל כך

מלוכלך? טוב, דבר ראשון- תעשה לי טובה, לך תתקלח.'

אבל כשאני מגיע לבית שלי, מה אומרים לי בני ביתי? 'אהה!

כמה טוב שהגעת! דאגנו עליך.'

בבית שלי, מחכים לי כל הזמן.

אתם יודעים, רבותי, הרבה אנשים עושים תשובה, אבל לא

נותנים להם את ההרגשה שהם חוזרים הביתה. אומרים להם:

'איפה היית כל הזמן? למה אתה מגיע כל כך מאוחר? איך

התלכלכת כל כך בעבירות? למה אתה נראה כל כך לא-יהודי?

למה אתה יודע כל כך מעט?'

לא כך מקבלים אדם שחוזר בתשובה.

אדם שבא לביתו, אפילו מאוחר בלילה, מלוכלך ושיכור,

אומרים לו: 'אוי כמה היית חסר לנו. אנחנו כל כך שמחים

שחזרת.'

(הרב שלמה קרליבך, לב השמיים)

משיב הרוח ומורידה
רוח צפונית ודרומית
רוח פנימית
מרימה גלים ומנפצתם
והרוח נושבת
שרה היא שיר
מנגנת ניגון
ניגון עצוב שמח
עולה ויורד
רוח רוח- רוחי בי!
נגני בי ניגון
גם שהניגון דועך..

גלגל ואופן חוגגים / אסף קדרון

כל קבוץ חלוני נקה מועדון
סדרו ה'פתרים'* כיוון עיר קדשך
מתזוורי יום כפנור הוצאו מארון
להזכיר - גם אנחנו עמך

וכששמש תבוא בראש אילנות
לא נרצה עוד דבר לאכל
כי אליך נרעב אל מוחל עונות
ולקול שופרך הגדול...

כבישי תל אביב ריקים ממכונות
גלגל ואופן חוגגים מלכוהך
אז רוקן הקפה ובטל התכנית
פתח לנו שבצת רקיעך

והנה הם כלם בכתמי התפלה
כפות לבנות לראשם
כבנים אלי אב, אז אמר המלה -
סלחתי ואין עוד אשם

הבט ממרום וראה איזה עם
מליונים עומדים שם למטה
וצומם וחקלכם, עולה כקרבן
לכפר על חטאי עם בחרת

אף לא אחד יעשה חשבונות
ביום לו קראת - קדוש
העלם מבטך משקי עונות
ורק טובתנו תדרש

וכששמש תבוא בראש אילנות
לא נרצה עוד דבר לאכל
כי אליך נרעב אל מוחל עונות
ולקול שופרך הגדול...

הן צם גם כופר אתאיסט ועוכר
אף יסתיר כצדיק פעלו
מיחל שתמחל אף מטעה ואומר
שעושה להוריד משקלו

וכששמש תבוא בראש אילנות
לא נרצה עוד דבר לאכל
כי אליך נרעב אל מוחל עונות
ולקול שופרך הגדול..

* כיסאות פלסטיק של חברת 'כתרי'

סיפור על תשובה / No name

זהו הסיפור על מויש,
גוף של גבר עם נפש של ילד קטן,
הילד מזדקן אך עדיין לא התבגר,
"למחלק הסוכריות" בבית כנסת היה מתגנב,
"בקרוב לקיר" היה מרמה,
"באנעים זמירות" היה מזייף,
אויש ! מויש ! מה נעשה איתך ? שאלו ההורים,
מתי תהיה כבר הנער שאנחנו כל כך מצפים,
אבל מויש שלנו היה מכונס בעצמו,
לא נתן לסובביו להתעסק באופיו,
ובתפילת ראש השנה עת הגיע זמן התקיעות,
לפתע דמעות החלו לזלוג מעיניו של מויש,
בקול מריר הוציא הגה מפיו,
"אין הדבר תלוי אלא רק בי",
דממה בהיכל ושאלה אחת נשאלה,
היתכן שזה הילדון חסר הרגש ?
"בספר חיים ברכה ושלום..."
מויש נרגע ומנסה לעכל את אשר חווה,
אולי צריך אני שיפור ותיקון הרהר בליבו,
אז מויש שלנו החל לחלק סוכריות לילדים,
היה מתנדנד ומתפלל סמוך לקיר,
"באנעים זמירות" קולו היה כזמיר,
וכל סובביו היו כל כך מאושרים,
זהו הסיפור על מויש,
גוף של גבר עם נפש של בחור גדול,
הילד הזדקן וסוף סוף התבגר.

איפה מפתח הלב / אלון לוי

הלב סתום. שום דבר לא עובר. שום דבר לא נכנס. נזכר בערגה באותם הרגעים בהם הרגשתי את כנפי רוחי מעיפים אותי מעלה. בזמנים בהם מתחתי קו בין הנקודות הטובות שמצאתי, עד כדי שחיי נראו כציור בחוברת ילדים. בימים שהלב פשוט דפק ככה בחוזקה, הכאיב לחזה. שמניגון פשוט קפצתי ורקדתי ומחאתי כף והמתקתי את הדינים שלי על עצמי, הוספתי רגע של חסד בחיים אפורים. זכרונות מרגעים בהם הייתי חי ובוועט. בהם הייתי והזכרון הוא דבר גדול. מספרים עליו שהוא אמור להטעין אותך כדי לחיות את השגרה. אותם הרגעים שנחקקים בזכרון, כך אומרים, תכליתם לעורר את הלב הישן מתרדמת החורף הארוכה והמתישה. אנשים גדולים אומרים זאת. לא איזה ארחי-פרחי מהרחוב. רבנים והוגי דעות ופילוסופים ופסיכולוגים ומורים ומדריכים, כולם מעודדים את אותו נתיב הזיכרון לדפיקות הלב. תתרפק על הדוד שברח, תנטע בלבך תמונות בהם הייתם יחד בחדר, סגורים ביום כלולותיכם, מימים בהם האהבה דיגדגה ולא רק הייתה שם כי חייב. אז אומרים. ואני כתלמיד שקדן, נטעתי את אותן התמונות היפות, שהחייך מעטר בהן את פניי. אפילו העליתי לפייסבוק ולאיינסטגרם, אגרתי שם כמה לייקים. אבל השקדנות נזרקה לפח. כי כבר זמן מה, שאני מסתכל על אותה התקופה, ונעצב. במקום שהזיכרון אמור להטעין את הסוללה, ולחדש את כוחות החיים אני כואב. אני כואב על הלב שנדם. שכבר לא דופק. אני כואב שאני כבר לא מתרגש. ולא בוכה. ולא מתענג על שירי סעודה שלישית מול השקיעה. ולא מתפילת ראש חודש מלאה כלי שיר וריקודים. אני כואב על הדם שכבר לא זורם במהירות בגוף בפגישה עם מילים יפות. שהתורה כבר לא ממלאת וממריצה כי חלקים כבתחילת הדרך. שכבר הרבה זמן לא הצלחתי להתפלל באמת. לצעוק את זעקת ה'איה' בקול צרוד ושואל. על כך שכבר לא מפריע לסטות קצת מהדרך, ולהחטיא את המטרה. כואב לי שחבר מספר על בעיה שיש לו, וליכי נודם, אפילו לא מתאמץ לנסות לכאוב את כאבו.

והזיכרון הזה מעצבן. כי האם זו תקופה שהייתה והסתיימה בלא התראה ?
כלום יש סיכוי שאזכה לחוש שוב? להתרגש? לחיות? לנשום? אני יודע שאני
מסוגל. עובדה שחייתי כך זמן מה. אבל מה, כבר נגמר ?
שלוש פעמים ביום אני מקבל עליי מלכות שמיים ואומר "והיו הדברים האלה...
על לבבך". ואני מקווה, כל פעם מחדש, שהלב יסכים להפתח, שמלכות
השמיים תוכל להכנס אל תוך הלב, ולא רק להשאר דוממת מעליו. שתכנס,
ותפעל, ותציף אותי בדם חדש של אהבת הבורא ואהבת הבריאה ואהבת עצמי.
ובאהבה בכללי לכל החיים הנפלאים האלו.
שיפתח כבר הלב. אינשאאלה.

עייפות / אליעד מלין

בבדידות אין קץ
מול מסך ענק רובץ
160 אינץ זה לא בכדי להשביץ
מגביר את הרדיו המציק כדי להחניק
את השקט שמעיק ולא מפסיק

כי בשבילי זה הדרך ולא התמודדות
רק לעשות רעש, רק לפרוץ גבולות,
לפתוח את המים להתקלח שעות
כן אני עדיין חי בהתכחשות, לא פשוט
לזכוב הזה במוח, שלא נותן מנוח או לברוח ותמיד מזכיר כדי שלא אוכל
לשכוח

שהחיים האלה הם יותר מקלישאות, יותר מחרוזים, משירי ראפ זולים,
יש עומק, יש אהבה, יש בדידות יש אכזבה,
ולפעמים בבוקר אין כוח לפתוח ת'עניים, בשביל מה לי לקום? כבר לא מוצא
סיבה שנתיים,
בנתיים מתהפך ממשיך לחלום

נכון יש תקווה, יהיה בסדר, תמצא אישה, אל תדאג אתה לא לבד, תעלה על הגל, תגיע לחלל,
אבל מה עושים אם הימים הריקים? עם הבדידות של שנים? עם החלל הזה שבפנים?

יש ונדמה שהנה זה עוד רגע
הושט יד ובמטרה הנכספת תיגע
ופתאום גאיות ומעלים
באמצע הדרך מתגלים
אך איננו נבהלים
לאזור מותניים כבר רגילים

אך השאלה המטרידה
בחיים, אולי זאת ה-החידה
מהי התכלית
למה יש יותר ערך
למטרה או לדרך?

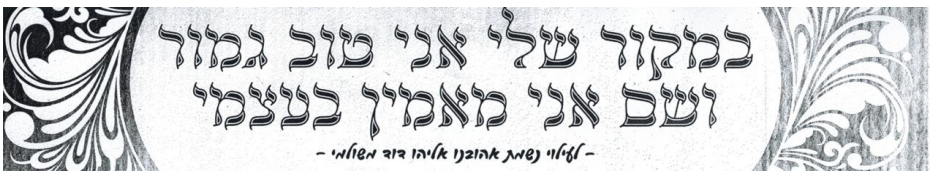
היעד, יאמרו, כך נראה על פניו
אך אם כך בא ניסע ישירות אליו
מה נאמר? ההליכה היא החשובה
או אל תקבע מטרה, תבוא התשובה.

דיין האמת / נתנאל מיימון

הלוואי והייתי יודע לכתוב. אם הייתי יודע הייתי כותב, להעביר לך קצת כאב. הייתי כותב על המוות ועל החיים, על משמעות שקבלו הימים. הייתי כותב על פרופורציה שקבלה פרידה, כשראיתי ילדה מגשקת גופת אב עטופה.

הייתי כותב מחשבות על עולם שמעבר, נמלה מטיילת על קבר. הייתי כותב על רב שבכה על תלמיד, על תלמיד שבכה על רב. על עצב שבכעס מעורב.

הייתי כותב על הליכה לקבר, על שם גדול מתקדש בפי ילד בן עשר. ובסוף, אני חושב, הייתי כותב על תחושה חזקה שאם ההלוויה הייתה לפני ההלוויה, אולי לא הייתה הלוויה.

נו אז הוא קרא לך / רועי שטרית

סְתוּם, מילת תואר
לא סתם מילה רגילה
שמסתמה אף אדם לא ירגיש
כשיעבור לידה,
ההיפך היא סותמת את המעבר,
היא נדבקת אל האדם בחזקה, והדבר היחיד שניתן לך
זה הרגשת הסתימות שאין בידך לשנות את התואר,
ותישאר סתום לנצח.

אָנא ה' / הרב אביחי רונצקי

קֹסֶד עֲנֵק מְרַעֵף עָלַי הַשֵּׁם
מֵאַפְשֵׁר לִי לְלַמּוֹד
אֲכֵן מְרַגֵּשׁ הַנְּגִי אֲשֶׁם
אֵף מִבְקֵשׁ עוֹד לְהִיּוֹת

*

אָנא אָבִינוּ שְׁבֹשְׁמִים
עֲשֵׂה בְּכֹחַךְ הַגְּדוֹל
הַשְׁקֵנִי נָא טַל מִים
בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה אוֹר

תְּהוֹמוֹת, הָרִים נִשְׁנָבִים
מְחוּל מְחַנְיִים, סוֹבֵב סוֹבֵב
דְּמִיוֹן, מְצִיאוֹת, מְחַזֵּה פְּעֻתוּעִים
בְּרִיאוֹת שְׁלֵנָה וּמְדַקְרוֹת כָּאֵב

*

נֶאֱחָז בְּשִׁפּוּלֵי פֶסֶא הַכְּבוֹד
מִבְקֵשׁ אֲנִי חַיִּים
לֹא בְּמִשׁוּרָה, עוֹד וְעוֹד
לְלַמּוֹד תּוֹרָה וְלֵהִיּוֹת עֵזֶר
לְאֲנָשִׁים

B.Y.A.V.H / *

מילותיי מתנפצות למיליוני
רסיסים שנבלעים על ידי אלפי
אנשים והם משתמשים בהם
עד תום ללא מחסום.
הן שוטפות את האור
וגואות על החושך,
מרבות להשוות
ממעטות לבכות.
הן רצות לי בראש
במהירות שאי אפשר לתפוס.
נאמרות, נשכחות,
חוזרות ועפות.
ככה זה,
מילותיי הן כמו זכוכית
מתנפצות למיליוני רסיסים.
וכשאני בא לכתוב
אני נשאר עם השברים.
משם כל החתכים לשם כל המכאובים.
איך אספיק לכפר על כולן בתשעה ימים?

עירוניסט שנשא בת מלך / נריה מאור

בשבת והודיה לה' יתברך, התחתנו מאז, למדנו להכיר, והתפתחתי ככל שנפתחנו ובית המדרש זה המקום המושלם לזוגיות ממושכת עם הבת מלך התמימה, היפה, הלא מסופקת...

הכל פה דבש ונופת צופים, אבל מה יקרה שם?
האם הקשר יחזיק כשנלך לעיר, לצבא, למדינת הים?
כי מתישהו נצא מפה, אם אנחנו רוצים או לא רוצים טוב, מזל שיש לי אין ספור יועצים
-דווקא התחזקתי שם – לא, זה ישמר רק אם תתאמץ
-אין למה למהר, אחי - די, תפסיק לדחות את הקץ
-בסוף הכל חולף, בסוף כולם שוכחים
היא הרי לא תחזיק מעמד שם, בין הקוצים
לא סתם שקדו הרבנים להישאר פה לפחות שלוש שנים...

האם גם שם אקדיש זמן להקשיב, לשמוע מה את רוצה להצליח להרגיש איך, תודה לאל, את אף פעם לא מרוצה?
האם אמשיך ללכת בעקבי הצאן, או שאנטה אחרי העדר, האם אזכור לך את הייחוס, או שאפול ל"יחסית בסדר"?

אז אולי פשוט אכתוב לך כתובה
כזאת שלא תיתן לי לתרץ, לא תאפשר שום טענה
נשמור אותה אצלך, עמוק בפנים
בתוך הקנקן, במקום שאחרים לא רואים
כדי שעכבר העיר לא יכרסם אותה, שצה"ל לא ידקור אותה עם איזה סיכה
ושהיא לא תיקח אותה, איך קראו לה
שחיקה

טרמינולוגיה / אלישע ריינר

מושגים שחלפו מן העולם
לאנשים שחלפו אל העולם

כמו נחת

וגעגועים

ואהבה

וא-לוהים.

ולנו דיבור חדש לגמרי

למהירי חמה

קצרי שינה

לצורכי קפה

לממוסכים.

רק א-לוהים לא מת,

הוא השתנה.

הוא במסדרונות בתי החולים,

ביציע המזרחי כשביתר בפיגור

1-0

דקה 85,

בבחינות הבגרות.

לאנשים שעכשיו יש דיבור אחר

כמו דחוף

ואספרסו קצר

ותארוז לי

כי אין חניה

ומלבורו לייט

ואפליקציה

ומטען

ומשכנתא

וגול

וציון מגן.

בבתי הקברות אני לפעמים

נתקף צער

שאנו לא קוברים מילים

הייתי רוצה להניח אבן

שתדע האהבה שאני מלא

געגועים.

ותודה לאל

ואמן ואמן.

*** / חנן לביא**

חטא ייאוש שינה

מצווה קימה תקווה

כל בוקר כל שעה

דילמה שמאחד אינה נפקדה

חיי ריגוש שעה ייאוש

או שמא יש תקווה חיי עולם, אמונה

להיאחז בנצח בעתיד באמת היציבה

ולא בשקר החולף, הרגע, זוהי התשובה

חובת הכתב / חוני

שוכב אני על מיטת הניתוחים
ששם יצאו סודותיי הכמוסים
וכשאתעורר אהיה בבחינת לב טהור ברא לי אלוקים
ורוח נכונה תתחדש בקרבי
כשאגלה את אור אברהם
אוהבי

מטווחים /מתן מתחיהו סוקולובסקי

שומר עלינו אמירו של האלון
מתצפת על חייליו מתמקצעים בעבודת ההרג .

“מרכז מסה” צועק הקצין, וחייליו מרססים חתיכות קרטון.

וברגע של שתיקה, בין מטווח למטווח, וצעקות רמות, האמיר חושב ; לו
לא היה כאן מטווחים, והנחל היה שופע,
והעשבייה הייתה גדלה,
ולא תרמילים כי אם פרחים
ולא אבק שריפה ! רק פריחה !

ולא קצינים מסתובבים אלא מדריכי טיולים,
ואין דרגות, ויש אנשים .

שמחה ותקווה לחיים של הרמוניה ,
ללא מלחמה .

ראש השנה / נתנאל רונצקי

חושב מעט

מרחיב מבט

עוד רגע קט

נגמר.

שעון של חול

מטפטף גרגיר אחרון

זמן לעצור

לבחון.

להיות מוכן

להקשיב מחדש

לגעת בפנים

לראות פנים

לשחרר קיבועים

לפרק פיגומים

לחדור אל הפגמים

להבין.

לגלות רצון

לחיות חלום

שלוות השלום

להיות אני.

להסתכל לתוכי

ואז לגלות,

שרצון השם

הוא רצוני.

תשובה / נדב לאוב

תשובה, רגש אופטימלי שאדם חווה באופן קבוע
יש כל כך הרבה תשובות שנותנות מרגוע
לפעמים זה קורה מרצון, תיקון ואפילו אשמה
אך משורשו זה מגיע מהנשמה

האדם יגיע למסקנה שהדבר תלוי רק בו
הוא ימצא את החופש, במציאתו
ואת האור שבקצה המנהרה
ששם הוא יגלה את הארה

לפני הסיום אולי בעצם זה הקיום
האידיאל שלנו בשביל לא כלום
רק כדי שאנחנו נרגיש התחדשות
שנרגיש יותר טוב במציאות.

“ההוא מפעם” / יהונתן ביטון

מיום ליום אני אחר,
יותר זריז, יותר שמח,
יותר רוצה, יותר פיקח,
מסתכל לאחור,
כמעט ולא רואים את ההוא מפעם,
הוא כבר לא ישוב אני בטוח.

קם בבוקר לדף חדש,
אני אדם אחר אני אומר,
גדלתי, התפקחתי,
למדתי, השתניתי,
אבל כל זה רק על הדף,
בתכל'ס ההוא מפעם עוד לא עף.

כולם אומרים לי תשמע אתה אחר,
חושב אחרת, מדבר אחרת ואפילו נראה אחרת,
אבל מה הם כבר יודעים?
ככה זה נראה באמת, אבל רק נראה,
אולי ברצונות אני אחר, כדיבורים אני אחר,
אבל בפועל ההוא מפעם פתאום מתעורר.

למה זה חייב להיות ככה ?
הרי בתוכי אני רוצה, מנסה, מייבב, משתדל,
אבל מה, בסוף ההוא מפעם פתאום משתולל.

רוצה לעלות על הפסגה,
להסתכל על ההוא מפעם מרחוק,
לשמוח, לשכוח, ולדעת שההוא מפעם כבר הלך.

אזור נחות / דוד שרמן

לפעמים מרוב שאתה קרוב ומרגיש בבית,
אתה נהיה מן זכוב על הקיר.
זכוב לא מפריע, לא מעיק-
אבל את אף אחד הזכוב לא מזיז.
אם אתה כבר לא רלוונטי איפה שאתה נמצא-
אל תישאר רק בגלל שכיף לך !

כשהכל יהיה אחד- הבריאה המצפה / יצחק כוכב

והירח שוב יאיר
אור פנינו רק יזרח יותר
ואת ליבנו שוב נכיר

השמחות יהיו דבר מוכר
והחיוך יהיה רגיל
מלחמות כבר לא יהיו מחר
והשלום ללא מחיר

כשהכל יהיה אחד

מחלה תהיה מילה גסה
והבריאות תבוא טבעי
האהבה תפרח ללא סיבה
והכנות תיגע גם בי

זה לזה תמיד נאיר פנים
ונבדיל בין טוב לרע
השלוח תישרה עמוק בפנים
ותעבור לדור הבא

כשהכל יהיה אחד

כולם ידעו אז רק שפה אחת
ואת שמך הטוב יכירו
יטו אז שכם אחד לעבדך
ואת מלכותך יכתירו

מקצות תבל יגיעו לביתך
זבחים וגם עולות יביאו
ביום ההוא יהיה השם אחד
ושמו אחד לעולמי עד

כשהכל יהיה אחד

מסדירים חוק לעניין / אילון חגיגי

“עד לכאן המחברת והמרפק שלך!”

מקשקש קו עקום במרכז השולחן.

לפעמים מתגלגל עט או סוטה היד

אז באדיבות מתוקה מחזירה למקומה שם בצד.

בוקר שלישי שזה קורה בשיעור חשבון

כבר קצת מכעיס

מתחיל לערום מקצרים של קלמרים וחוברות שלא רק יאמרו אלא יבהירו-

“לכאן ידידי אתה לא תיסוג!”

זליגות של עדרים עם רועי צאן

ומכניס עוד שכבת מחקים

כשמתעופף לו נייר טואלט

מיקמתי מוקשים.

חשמלתי גדר, נוססתי תצפית,

עוד מעט יעלו לסיור על הציר

רכבים מוגנים עמוסים בשריון

כי לכאן לא יגיע אף עפרון! מטוס מנייר

משליך פצצה על קלמר

רק להרתיע ולהתריע

שלא תזלוג חבר, אל תפריע!

מואזין קורא

הגבאי מאסף

המורה מהסה

ככה אי אפשר ללמד הנדסה!

נגיעה בברך שעברה כל גבול,

ירי הרחקה כדי להבהיר את הבלבול.

סה"כ מסדיר חוק לעניין,

מקשקש קו עקום במרכז השולחן.

אמונה בסיס להכל / נחל טויטו

משהו קטן לכבוד יום גדול
יום כיפור- יום של כפרה סליחה ומחילה.
יום של חשבון נפש.
אז כמו כל שנה אני משתדל להסתכל ולראות - איפה טעיתי איפה פגעתי,
בין אדם למקום, בין אדם לחברו..
העלבתי, חטאתי, התרחקתי.
וחשבתי השנה- רגע! מה איתי?
לעצמי אני צריך גם למצוא את המחילה, לבקש מעצמי סליחה.
כי בסך הכל אני רוצה לחזור בתשובה.
לחזור לעצמי, למקור הטוב שלי.
ונראלי שבשביל לתת לעצמי להיות שוב אני, אני חייב ללמוד לסלוח
קודם כל לעצמי.
לסלוח לעצמי על החוסר אמונה שלי בעצמי, לסלוח לעצמי שלא רציתי או
עשיתי יותר.
כי בלי לסלוח אני לא משחרר את עצמי, אני חוסם ומוריד את עצמי,
ואם אני מתקשה לסלוח לעצמי איך אפשר לסלוח לאחר?
וביום של חשבון נפש, אפשר וצריך לשחרר את הנפש שלנו מהמעצורים
שהיא כלואה בהם, מעצורים של הורדה העצמית.
אז שנזכה הלוואי, לעשות וידוי ממקום שאנחנו סולחים לעצמינו ויודעים
שהחטאים האלו הם רק הריחוק שלנו מעצמינו.
ושנזכה הלוואי לעזוב את החטא-
להשאיר אותו מאחור ולתת לעצמינו להתקדם הלאה מתוך אמונה ביכולת
שלנו להתחיל מהתחלה ולחזור בתשובה שלמה.

* / שיעור א'

והנה מזמן כבר עבר חצות,
ואני בבית מדרש כולי מחשבות,
לנסות לשפוך לדרך הגיגים ושיחות,
על עומקה של תשובה - תיקון הנשמות.

מחשבות של תשובה,
כבר תקופה אורכה,
חיפוש ותהייה,
אחר מחשבתה ועומקה.

הבנתה ישר בשכל,
איכה באה בנקל,
ועם זאת יש לה יד ורגל,
לכל הרוצים, גם במקום שָׁפֵל.

לרצות קדושה אני מבקש,
ומכך באור התורה כולי להתקדש,
ומתוך תיקון אמיתי, כולי להתחדש,
בבחינת להלך בבית ה' בְּרָגֶשׁ.

ואם נחשוב שאת הנעשה אין להשיב,
כמשל לאותו נער, בחטאיו מסמרים בקיר מציב,
נחלש חלילה, שבכח חטאים להחציב,
ולמלא שריטות נפשנו, עד לא תוכל לעמוד יציב.

אך לא כך הדבר, אל לנו להיטרף,
שהרי אם מן השריטות ציור מדהים נצרף,
הרי ודאי הקלקול מעלנו, ובאורנו כליל יישרף,
ולמטרת יישור דרכינו, מלכתחילה הסתעף.

ואולי, אין זה בחינת חור בקיר, שלעד חלקיק ייטול,
אלא החטא הינו בחינת, חפירת בור למכשול,
ובמקורו באמת מוריד, ראשיתו לגרום ליפול,
אך בתיקונו יוצף מים, בששון נשאב, בתרועת וקול.

שהרי יש עניין שנתהפך הכל לטובה,
שיסוד החטא הוא מקפצה לדרגה הבאה,
והלוואי ונזכה לאורה של תשובה,
שוודאי לרגליו של כיסא הכבוד מגיעה.

אֱלֹהֵינוּ / הָרֹב אֲבִיחֵי רוֹנְצֵקִי

רוֹקַע פְּעָמֵי סַנְדְּלִים
מִבֵּט עֵינָיו פְּעִינִיִּים
סוֹבֵב סוֹבֵב סְפָרִים
חֹקֵר דוֹרֵשׁ פְּעַם וּפְעָמִים

*

אֲיִכָּא אֱלֹהֵינוּ
הֵנָּה לָנוּ חֶסֶד
קָשָׁה לְהַגְדִיר מַהוּ
אֵךְ נִדְמָה שֶׁהַכֹּל בּוֹעֵר

*

מַעֲנֵה לְשֵׁאֵלָה
בְּנִבְכֵי רֵאשׁוֹנִים
אֵינִי יוֹדֵעַ עַד כַּמָּה
אָנוּ חֲסֵרִים

*

בַּעַל קוֹרָא
שְׁלִיחַ צִיבוֹר
מִי יַעֲלֶה
בְּקוֹל צִלוֹל וּבְרוֹר

*

מוֹרְגֵשׁ מְאוֹד חֲסֵרוֹנֵךְ
כַּמְעַט בְּכָל הַיְבֵט
אָנָּה הֵנָּה
אֱלֹהֵינוּ אִישׁ הָאֵמֶת

אֱלֹהֵינוּ אֲיִכָּא
חֶסֶד הֵנָּה לָנוּ בְּעֵצָם
נוֹכַחֹתֶךָ
מַעֲבָר לְמַעֲנֵה עַל שֵׁאֵלָה
וְקוֹשֵׁיָא וְחֲמִימָה בְּלִימוֹד.

*

נְעִימוֹת פְּעָמֵי הַלִּיכַתְךָ
הַקָּשָׁת רַעַשׁ סַנְדְּלִיךָ
הַכֹּל נְעָלָם וְאֵינָנוּ,
מְנַסָּה לְצִיִּיר דְּמוֹתֶךָ שׁוֹב אֵינָנוּ

*

גּוֹ כְּפוֹף מַעַט, עֵינַיִם שֶׁקְטוֹת אֵךְ
חֹדְרוֹת פְּנִימָה
חֶלֶק בְּלִתי נִפְרָד מְעִימָנוּ
מֵהַחֲבָרִים בִּישִׁיבָה
מִי יִתֵּן לָנוּ תְּמוֹנָתֶךָ, אֱלֹהֵינוּ

*

אֱלֹהֵינוּ שְׁלָנוּ
מְתִיקוֹת אֵינן קֵץ
עַד אָנָּה בְּאֵנוּ
פְּלַחְתָּ לִיבָנוּ כְּחֵץ

*

נִפְלָנוּ שְׂדוּדִים
לְלֹא יְכוֹלֵת קוֹם
אֱלֹהֵינוּ חֲבָרִים
מִבְּקָשֵׁי מְאוֹם

ריק ריכוז / אור בן מובחר

הולך כעיוור בשמורה שלי החרבה
מנסה להביא את הצמחים שגדלו פה פעם לפני השממה
אם רק היה אפשר לשאול את החיים מה התנאים בשביל שיחזרו אלינו
מבפנים
איך זה יסתיים או מתי זה יתחיל, לא יודע
כרגע, נושם עמוק, רוצה להתרכז בלהמשיך לצעוד מאיפה שאני נמצא,
בלאן צעדו לפניי
אולי ככה זה חיים?
אולי אלה התנאים?

פרח / שוקי ויסמן

כאן, בכותלי הבית
ישנו שולחן אחד
מבוקר ועד ערב,
לומד שם השקדן

את החיים לקחו לך,
אוי, מלחמות קדושות,
תלמידים בכו לך,
בעיניים אדומות.

כל כך פרפקציוניסטי,
לא מוותר לשום דבר,
לא לדוד המלך,
סובל הוא ומיוסר

לא ידעת ציניות,
משתף עם כל אדם,
ענווה גמורה,
שומע כל אחד.

את החיים לקחו לך,
אוי, מלחמות קדושות,
רבנים ספרו לך,
עולות לי שאלות..

שטפתי לו צלחת,
הרגיש הוא כה אשם,
הוסיף עליי קצת נטל,
את זה הוא לא קיבל.

מי שצדיק אז רע לו?
תורה וזו שכרה?
כרגע לבינתיים,
אהיה בשאלה.

את החיים לקחו לך,
מלחמות קדושות,
מלאכים בכו לך,
בעיניים יבשות

גיבורים שקטים / יובל קדושים

תעשה תמיד הכל בצורה טובה.
תתמיד תשקיע ותתגבר כל הקשיים.
תעבור כל מכשול ותנצח בכל משימה.
עד הרגע שהיום נגמר ואתה הולך לישון בידיעה שהפקת מהיום הזה את המיטב.
ולא רק לעבור או לסיים אלא באמת, לתת מעצמך יותר ממה שאתה חושב שאתה יכול.
גיבורים שקטים אלו אנשים של שליחות, אנשים שהמטרה בשבילם היא מעל ומעבר למחשבות קטנוניות ולפשטנות
ובנוסף להכל הם עושים את זה בשקט, בענווה, בלי לקבל הערכה גלויה יותר מידי בידיעה שהם לא צריכים פירגון כדי להיות וזה מסכם הכל.

אל נא הושענא / מתן דרעי

אנא השם הושיעה אותי
פתח ליבי לעבודתך
הסר מעליי את סוגרי השכל הקר והמנוקר
ומושכני אחריו שרוץ בנתיבתי.
התר נא מעליי את מלטאות פי,
אשר סגורות במחשבות קטנות.
תן לי בבקשה להרגיש חוטא
להכיר בחטאי
שאוכל לזעוק ולהתוודות לפניך.
זכור אותי בזכרון טוב מלפניך
ע"י חסדך הרבים והגדולים.
עטפני ברחמים,
כעובר ברחם אמו.
תן לי להתפלל אלייך תפילה אחת קטנה ודלה
כעני ורש שדופק בדלתייך,
כדי שאוכל להיכנס בשער הזה
שער הרחמים והסליחות.

במדורות מלחמה / חנה סנש

במדורות מלחמה, בדלקה, בשרפה,
בין ימים סוערים של הדם,
הנני מבעירה פנסי הקטן,
לחפש, לחפש בן-אדם.

שלהבות השרפה מדעיכות פנסי,
אור האש מסנוור את עיני;
איך אביט, איך אראה, איך אדע, איך אכיר,
קשה הוא יעמד לפני?

תן סימן, אלהים, תן סימן על מצחו,
כי באש, בדלקה ובדם,
כן אכיר את הזיק הטהור, הנצחי,
את אשר חפשתיו: בן-אדם.

תוכן עניינים:

- רוח רוח / חגי ברונר 3
- גִּלְגַּל וְאוֹפֵן חוֹגְגִים / אסף קדרון..... 4
- סיפור על תשובה / No name 5
- איפה מפתח הלב / אלון לוי 6
- עייפות / אליעד מלין 8
- דיין האמת / נתנאל מיימון 10
- נו אז הוא קרא לך / רועי שטרית 11
- אָנָּא ה' / הרב אביחי רונצקי 12
- B.Y.A.V.H / * 13
- עירוניסט שנשא בת מלך / נריה מאור 14
- טרמינולוגיה / אלישע ריינר 16
- / * חנן לביא 17
- חובת הכתב / חוני 18
- מטווחים / מתן מתייתהו סוקולובסקי 19
- ראש השנה / נתנאל רונצקי 20
- תשובה / נדב לאוב 21
- "ההוא מפעם" / יהונתן ביטון 22
- 24
- כשהכל יהיה אחד- הבריאה המצפה / יצחק כוכב 25
- מסדירים חוק לעניין / אילון חגי'ג' 26
- אמונה בסיס להכל / נחל טויטו 27
- / * שיעור א' 28
- אָלִיָּהוּ / הרב אביחי רונצקי 30
- ריק ריכוז / אור בן מובחר 31
- פרח / שוקי ויסמן 32
- גיבורים שקטים / יובל קדושים 33
- אל נא הושענא/ מתן דרעי 34
- בְּמִדְרוֹת מְלֻחָמָה / חנה סנש 35